Цана асобнага нумару 10 гр.

Przesyłka opłacona ryczałtem.

№ 9 (60). Вільня, Серада 26 студня 1927 г. Год III

СЯЛЯНСКАЯ НІВА

Няхай жыве Беларускі Народ!

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі: ВІЛЬНЯ, ПОЛАЦКАЯ 4. (WILNO, POŁOCKA 4).

Рэдакцыя адчынена штодня ад 9 да 3 гадзіны апрача сьвята.

Рэдактар прыймае ад 12 да 2 гадз.

Зямля Сялянству бяз выкупу!

Падпіска: на адзін месяц — 1 зал., на 3 месяцы — 2 зал., на 6 месяцаў 4 зал., на год — 8 зал. Для заграніцы удвая даражэй.

Аплата надрукаванага залежыць ад рэдакцыі

ВЫХОДЗЕ Ў СЕРАДУ І СУБОТУ.

ОРГАН БЕЛАРУСКАГА СЯЛЯНСКАГА САЮЗУ.

Канфіскаты „Сялянскае Нівы“

1. Па загаду Камісара Ураду на м. Вільню канфіскаваны № 7 (58) „Сялянскае Нівы“ ад 22 студня с. г. за перадавіцу „Рэпрэсіі“, за артыкул „Беларускі Сялянскі Саюз Моладзі“ і за адозву Беларускага Пасольскага Клюбу: „Грамадзяне Беларусы“!

Канфіската „Сялянскае Нівы“ зроблена на аснове 129, 154 і 263 ст. К. К.

2. Па загаду Камісара Ураду на м. Вільню сканфіскаваны № 8 (59) „Сялянскае Нівы“ ад 23 студня с. г. за перадавіцу: „Избіеніе младенцев“, за незалежніцкія лёзунгі і за весткі аб арыштах беларускіх паслоў.

ГОРА ЧАС.

Ужо выжэй паданыя радкі гавораць многа аб чым. Нас б'юць і плакаць не даюць. Дзьве канфіскаты „Сялянскае Нівы“ нам вельмі цяжка перажыць, але яшчэ цяжэй перажыць тыя факты, аб якіх пісалася ў апошніх нашых канфіскаваных газэтах.

Усе польскія газэты колькі хацелі, толькі і пісалі ў сувязі з апошнімі арыштамі, але затое нам, Беларусам, ня можна пісаць аб гэтым. Ужо тое, што нам Беларусам польская ўлада забараняець пісаць у справе арыштаў Беларусаў, гавора многа аб чым.

У кожнай цывілізаванай дзяржаве ўсім абвінавачаным ня толькі дазваляюць бараніцца, але ўлады яшчэ вызначаюць абаронцаў; у даным выпадку маем адваротнае зьявішча.

Голас незалежнае беларускае думкі („Сял. Нівы“), голас беларускага парлямэнцкага прадстаўніцтва (Беларускага Пасольскага Клюбу) у сувязі з апошнімі падзеямі з беларускага жыцьця пад Польшчай, быў польскімі ўладамі канфіскаваны.

Такім парадкам, ня маючы магчымасьці выказаць свае пагляды на апошнія вельмі трывожныя і вельмі балючыя здарэньні ў сваей беларускай прэсе, прымушаны абмяжавацца да сказу: *для нас, Беларусаў, настаў гора час!*

Увесь час змагаліся з горам, выкідалі яго, а яно варочалася то праз вакно, то праз комін, а цяпер лезе проста праз адчыненныя насьцеж дзьверы.

Хоць гора гэтае гуляе цяпер на самай сярэдзіне беларускай хаты, аднак не павінна яно пужаць нас, бо на ўсё ёсьць свая пара.

Ведаем добра з гісторыі, што дагэтуль ня было на сьвеце такой сілы, якая-б трывала вечна. Усе старыя сілы паўпадалі (прапалі), бо папрыходзілі новыя, шмат магутнейшыя, якія і заглушылі сілы даўнейшыя. Апошняй наймагутнейшай у палітычным жыцьці сілай зьяўляецца нацыянальная сьведамасьць народу. Гэтая нацыянальная сьведамасьць сярод Беларускага Народу ўжо абудзілася і можам сьмела сказаць, што гэтая сіла пераможа нашае грамадзкае гора.

Беларускі Народ ужо на конгрэсе ў Менску ў 1917 годзе вуснамі больш за 2000 сваіх прадстаўнікоў заявіў усяму сьвету, што ён мусіць быць вольным і незалежным.

Хоць гэтыя яго імкненьні яшчэ ня зьдзейсьніліся, аднак ад гэнага 1917 году пачынаецца ў Беларускага Народу новая эпоха, эпоха сьведамай барацьбы з горам, барацьбы за свае ідэалы пад сваім сьцягам.

Па прыкладу іншых народаў і гістарычнага адраджэньня, Беларускі Народ таксама ў барацьбе за свае ідэалы можа панесьці афяры.

Можам з гонарам сказаць, што Беларускі Народ, ужо нясець гэтыя афяры; чым больш будзем мець афяраў, тым болей знойдзецца герояў, каб не шкадаваць такіх афяр за сваю нацыянальную ідэю.

Арышты у Заходняй Беларусі.

Злосныя выдумы.

У сувязі з арыштамі, якія распачаў польскі ўрад адносна „Грамады“ усе польскія газэты друкавалі шмат злосных, нязгодных з праўдаю выдумаў. Найбольш у гэтым убіваецца абшарніцкае „Слова“, якое пайшло ўжо далей на'т за „Dzień Wil.“, орган эндэкаў і дэфэнзывы.

Ужо ў першых вестках аб арыштах беларускіх паслоў і ліквідацыі „Грамады“ газэты падалі, што паліцыя а 3 гадзіне ўварвалася ў кватэру цэнтральнага сэкрэтарыяту, дзе адбывалася паседжаньне. Што гэта ёсьць мана, дык відаць на'т з тых самых польскіх газэт. Бо якім парадкам магло быць а 3 гадзіне ў начы паседжаньне Цэнтр. Камітэту, калі ў гэтым самым часе галоўных павадыроў „Грамады“ ня было зусім у Сэкрэтарыяце, бо п. Тарашкевіча арыштавалі ў Каленіі (под Вільняй), п. Рак-Міхайлоўскага на вакзале, а Валошына ў прыватнай кватэры; пасла Мятлы зусім не было ў Вільні.

Другі прыклад гэта весткі аб Беларускім Банку. Польскія газэты надрукавалі, што ў Банку знайшлі на рахунку „Грамады“ — 500.000 зл. Цяпер высьнілася, што гэта мана.

Трэці прыклад маны гэта тое, што пры арышце п. Тарашкевіча знайшлі пры ім вялікую суму даляраў, чуць ня 10.000 і нейкія бытцам кампрамітуючыя матэрыялы.

Калі газэты самі выдумалі гэтыя злосныя, нязгодныя з праўдай весткі, дык гэта выглядае, што польская прэса робіцца даносчыкам на Беларусаў.

З гэтага ўсяго бачым, на колькі зьяўляюцца праўдзівымі ўсе весткі друкаваныя ў польскіх газэтах адносна быццам праступкаў „Грамады“.

Незаконная рэвізыя.

У ноч, калі рабіліся арышты дзеячаў „Грамады“, польская паліцыя зьявілася ў прыватную кватэру п. Тарашкевіча ў Вільні. Дзеля таго, што там нікога ня было дома а дзьверы былі пазамыканы, паліцыя сама без гаспадароў кватэры выламала двоя дзьвярэй і зрабіла ў кватэры пасла рэвізыю. Пэўне-ж рэвізыя нічога ня выкрыла. Вось як у „вольнай дэмакратычнай“ Польшчы, шануюць незачэпнасьць пасла — ламаюць дзьверы і без гаспадара самі паліцыянты робяць рэвізыю!

Лік арыштаваных.

Лік арыштаваных у некатарых паветах значна павялічыўся. У навагрудзкім павеце арыштавана агулам 56 асобаў:

У Горадні і гарадзенскім павеце лік арыштаваных узрос да 34; У Беластоцкім павеце — 22; у Сакольскім пав. да 12; у Ваўкавыскім пав. да 9. На абшары ваяводства Беластоцкага — 90 асобаў. З гэтага ліку на абшар паветаў: бельскага 20, Гарадзенскага — 30.

У справе арышту паслоў.

17 г. студня каля гадзіны восьмай ўвечары маршалак Сойму Ратай прыслаў да міністра справядлівасьці Мэйштовіча ліст гэткага зьместу:

Апіраючыся на пісьмо ад дня 15 г. м. і на інфармацыі п. Міністра так аб абставінах, між якіх наступіла адабраньне вольнасьці паслом Тарашкевічу, Валошыну і Рак-Міхайлоўскаму, так і аб дзейнасьці, з-за якой засталіся яны затрыманымі, не найшоў дагэтуль досіць падставаў дзеля жаданьня зваляненьня іх і забраньня адказнасьці за напступства звальненьня.

Аднак даведаўшыся, што ў працягу ўчарашняга дня адобрана вольнасьць паслом Галавачу і Мятле—ня ведаю, як аб'ясьніць гэта, ці ў сувязі са справай, з-за якой затрымана трох вышэй выказаных паслоў, ці таксама датычацца гэта асобнай справы. Прашу аб сьпешным прысланьні мне высьвятленьняў.

Асобна прашу аб выразнае высьвятленьне, ці паслы Галавач і Мятла былі затрыманы на гарачай справе грамадзкага праступства, бо ня маючы магчымасьці належнага і самадзейнага высочываньня справы ўва ўсіх падрабязнасьцях, мушу з неабходнасьці абпірацца на асьвятленьню і інфармацыях п. Міністра.

Хачу толькі выткнуць, што калі-б адабраньне вольнасьці паслом Галавачу і Мятле стаяла ў сувязі са справай трох вышэйвыказаных паслоў, дык факт, што наступіла яно амальшто ў 24 гадзіны пазьней пацягаваўбы сумлівасьць ці выяўляецца прыпадак залаўленьня на гарачай рабоце.

(—) *Ратай* маршалак Сойму.

Усіх падпішчыкаў просім прысылаць належныя за газэту грошы.

Выясьненьне міністра Мэйштовіча ў справе арыштаваньня паслоў.

У сувязі з арыштаваньнем паслоў Мятлы і Галавача маршалак Ратай атрымаў раніцай 19 г. студня наступны ліст:

Маю гонар паведаміць п. маршалка, што паслы ў Сойм Пётра Мятла і Фэлікс Галавач былі затрыманы: першы ў Глыбокім, другі ў Валожыне на факце выкананьня праступнай дзейнасьці, скіраванай проці бясьпечнасьці дзяржавы наведзенай пад дырэктывай дзейнікаў за грошы якія ішлі з-за граніцы. Задзержаньне іх зроблена на прапазыцыю падпракуратора Апэляцыйнага суду ў Вільні ў сувязі з распараджэньнем і затрыманьню паслоў Тарашкевіча, Валошына і Рак-Міхайлоўскага і было патрэбным дзеля абясшкоджаньня выяўленага праступства.

(—) Міністар *Мэйштовіч*.

Справа арыштаваных паслоў перад Соймам.

Заступнік старшыні беларускага парлямэнтарнага клюбу сэн. Багдановіч даведаўся да маршалка Ратая і падняў у гутарцы з ім справу арыштаваных паслоў беларускай „Грамады.

Маршалак Ратай аб'ясьніў, што міністар справядлівасьці прадставіў яму доказы таго, што дзейнасьць арыштаваных паслоў пераходзіла мяжу звычайнай партыйнай работы і была кіраваная дзейнікамі, якія знаходзяцца за межамі дзяржавы.

Маршалак чуецца змушаным паставіць усю справу на разважаньне Сойму, бо выткнутае з яго боку жаданьне аб безадкладным звальненьню арыштаваных паслоў, абцяжыла-б яго вельмі паважнай адказнасьцяй, якой як маршалак Сойму ня хацеў-бы і ня мог-бы прыняць.

Чуткі з Сойму.

У сувязі з учыненай ліквідацыяй Грамады, а таксама з арыштамі паслоў, у соймавых колах дзержыцца пераконаньне, што гэтая апошняя справа будзе паміж Соймам і Урадам закончана шчасьліва. Сойм баіцца выклікаць конфлікт (спрэчку) з Урадам з-за беларускіх паслоў. Эндэкі і другія соймавыя клюбы выказвалі напачатку ахвоту выступіць з ініцыятывай (з пачынам) каб была сабрана рэгуляміновая камісія, якая выказалася-бы ў справе арышту паслоў без папярэдняй працэдуры выданьня іх праз Сойм. Але гэтая думка не знайшла сабе шмат прыхільнікаў і дзеля гэтага можна дагадацца, што Сойм опозыцыі (супраціўнага выступленьня) рабіць ня будзе. Нічога дзіўнага, бо ходзе тут аб беларускіх паслоў.

З рэгуляміновай камісіі.

Павадыр соймавай рэгуляміновай камісыі пасол Попель склікаў на панядзелак 24 г. студня паседжаньне. Камісія займецца справай арыштаваных паслоў і пазасьць пленуму Сойму свае пагляды і прапазыцыі у гэтай справе.

Паседжаньне Сойму.

Канцэлярыя Сойму разаслала 19 г. студня павядамленьне ўсім паслом, што пленарнае паседжаньне Сойму зьберэцца 25 г. месяца а 3 гадзіне па палудні. Парадак дня паседжаньня будзе пасланы паслом ва іх кватэры.

Вінавачаньне паслоў.

У суботу ў канцэлярыю Сойму ўрад прыслаў прапазыцыю аб выданьні паслоў: Тарашкевіча, Рак-Міхайлоўскага, Валошына, Мятлы і Галавача. Усіх паслоў вінавацяць па 102 і 110 ст. К. К. Гэтыя стацьці выглядаюць так:

Ст. 102: Вінныя ўдзелу ў сьпіску, завязаным для дакананьня праступку прадбачанага ў от. 100 (пасяганьне на ўстаноўлены дарогай аснаўных законаў дзяржаўны лад Польшчы або на цэласьць яе дзяржаўнай тэрыторыі) падлежаць кары цяжкога вастрогу да гадоў 8.

Ст. 110: Польскі грамадзянін вінны дакляраваньня перад абвяшчэньнем вайны чужому ўраду, што да свае асобы ці што да іншых асоб супольнага дзеяньня з яго ваеннымі опэрацыямі проціў Польшчы, падляжыць кары цяжкага вастрогу ад гадоў 4 да гадоў 15.

Вышэй паданым беларускім паслам падпракурор Віленскага Апэляцыйнага Суду робіць гэткія закіды:

У ліпені 1925 г. пас. Тарашкевіч атрымаў загад ад чужой дзяржавы арганізаваньня Грамады. З гэтай мэтай адбылася нарада ў Данцыгу, у якой бралі ўдзел прадстаўнікі чужой дзяржавы, комінтэрну і камуністычнай партыі. На канфэрэнцыі Тарашкевіч абязаўся да дывэрсыйна-ўваружанай помачы, а нават да выкліканьня ўваружанага бунту.

Выконваючы гэта пас. Тарашкевіч прыступіў да арганізацыі „ячэек“ сярод народу Заходняй Беларусі (*Kresów*) а такоама і ў вайсковых аддзелах.

Істнуюць паважныя пашлякі (прыметы), што арганізацыя заложаная паслямі Тарашкевічам, Валошынам, Рак-Міхайлоўскім і Мятлой займалася сыскам (шпіонствам) на карысьць адной з сумежных дзяржаваў.

Гэтая арганізацыя для палітычных мэтаў залажыла па загаду чужацкіх дзейнікаў банк, якога грашовая залежнасьць устаноўлена. Апрача таго паслу Тарашкевічу закідаецца, што выдаваў дакумэнты, якія на абшары чужой дзяржавы былі прызнаваны на роўні з пашпартамі, што атрымаў ад прадстаўнікоў чужой дзяржавы на арганізацыйную работу 15 тысячаў даляраў.

Пас. Валошын вінаваціцца ў тым, што кіраваў уваружанымі муштрамі ў гуртках падгатаўляючы аддзелы для выкананьня дывэрсыйнага пляну.

Пас. Рак-Міхайлоўскі, што падбураў народ ў часе віленскіх дэмонстранцыяў перад вастрогам на Лукішках.

Пас. Мятла, што арганізаваў баёўкі (шайкі) ў Дзісьненьскім пав. і кіраваў дзейнасьцю банку.

Пас. Галавачу, што арганізаваў дывэрсыйныя банды на абшары Навагрудзкага ваяв. і некалькі разоў пераходзіў граніцу з мэтай перагавораў з чужацкімі дзейнікамі.

Вынікам гэтай дзейнасьці былі напады і забойствы паліцыянтаў.

Вышэй паданыя весткі зьмяшчаем, не выказваючы сваіх паглядаў, з вядомых усім прычынаў.

Ніколі не зьніштажай сваей роднай газэты. Прачытаўшы дай яе суседу.

СЯЛЯНЕ!

Выпісывайце сваю газэту!

Усім добра вядома, як нам Сялянам-Беларусам цяжка цяпер жывецца. Але ніхто да нас не прыходзе і ня прыдзе каб нам памагчы. Мы ўсе разам павінны шукаць дарогі, каб палепшыць сваю долю. Гэтая дарога ў нашым асьведамленьні, у нашай арганізаванасьці, у нашых супольных дамаганьнях. Каб мы ўсе маглі ведаць, як ідзе барацьба за лепшую долю Беларускага Народу, павінны чытаць сваю сялянскую газэту. **„Сялянская Ніва“** шчыра і сьмела бароніць вашыя сялянскія інтарэсы, вашыя грамадзкія і чалавечыя правы, якія на кожным кроку нарушаюць то ўлады, то паны, то іншыя няпрошаныя госьці. Толькі чытаючы сваю газэту і асьведамляючыся аб тым, што робіцца ў нашых ворагаў, што дзеецца ў сьвеце, можам спадзявацца, што надойдзе той час, калі мы самі будзем гаспадарыць на роднай зямлі.

Дык не пашкадуй 1 зл. ў месяц і пашлі яго ў рэдакцыю (адміністрацыю), за тое атрымаеш два разы ў тыдзень сваю газэту. Першыя пробныя нумары ў працягу аднаго месяца рэдакцыя высылае дарма!

Калі хочаш атрымаць пробныя нумары газэты то прысылай заяву такога зьместу:

У Адміністрацыю „Сялянскае Нівы“
ў Вільні, Полацкая 4—7.

Ветліва прашу адміністрацыю „Сялянскае Н вы“ высылаць пробныя нумары Вашай газэты на такі адрэс:

Пошта . . . .
Вёска . . . .
Павет . . . .

(—)
(подпіс).

Дня . . . . . 192 . г.

Па атрыманьні такой заявы адміністрацыя вышлець га зэту.

Дык кожны хто ўмее чытаць сьпяшайся выпісаць сваю газэту „Сялян. Ніву“!

Беларускае жыцьце у Латвіі.

Аб сталым кіраўніку Беларускага Аддзелу.

Беларускія арганізацыі зьвярнуліся да новага ўраду Латвіі з просьбай аб зацьверджаньні на пасаду сталага кіраўніка Беларускага Аддзелу гр. У. Пігулеўскага, кандыдатура якога высоўвалася яшчэ пры старым урадзе, але ня была зацьверджана.

Беларускае пазычкава-ашчад. Т-ва ў Дзьвінску.

У Дзьвінску латгальскі акружны суд зацьвердзіў статут „Дзьвінскага Беларускага Пазычкова-Ашчаднага Т-ва“.

Гэтае Т-ва зьяўляецца першаю спробаю дзьвінскага беларускага грамадзянства згуртавацца на грунце эканамічнае самаарганізацыі і ўзаемадапамогі.

Шчыра вітаючы гэты першы крок Беларусаў Дзьвінску, жадаемо поўнага пасьпеху ў гэтай вельмі важнай для нас працы.

ЭМІЛЬ ЗОЛЯ.

ПАВОДКА.

(Пераклад з францускага Л. М.).

(Працяг).

V.

Асталося нас ня болей як пяцёра на страсе. Вада пакінула нам толькі вузенькі пасак удоўж крэйкі. Адзін комін ужо зьнясло. Трэба было падняць і дзяржаць на нагах Вэронiку і Марыю, каб вада не мачыла іх. Нарэшце, прышлі яны да памяці, і мы ужо болей занепакоіліся колі пабачылі іх прамоклых, азяблых, у дрыгаце і з неспрастанным крыкам, што яны ня хочуць уміраць. Мы ўсупакоівалі іх, як малых дзяцей, кажучы што вось яны яшчэ не памерлі, што мы перашкодзім сьмерці забраць іх. Але яны ня верылі болі, зналі добра, што памруць. І кожны раз, калі гучэла, як хаўтурны звон слова „паміраць“, зубы іх ляскалі і страх кідаў адну аднэй на грудзі.

Прышоў канец. Згрузатаная вёска не паказвалася болей каля нас, апрача некалькіх сьцен. Толькі касьцёл высунуў сваю непарушаную званіцу, адкуль усьцяж даносіўся шэпт пакутнікаў (прытульнікаў). У вададзі ракатала непамерная цеч водаў. Ня чуваць было ўжо болей абвалу дамоў, падобнага да жарствы, якую высыпаюць з павозак. На часіну выдалася нам, што злева стаў чутны шум вёслаў. Сказаў-бы хто, што гэта плеск, прыемны, мерны, усё болей і болей выразны. Ах! што-ж гэта за музыка надзеі, як мы ўсе выцягнуліся з пытаньнем да праставору! Мы заталі аддых. І нічога ня ўбачылі. Жоўты абрус рассціліўся, паплямлены чорнымі ценямі, але ніякая з гэтых ценяў, вярхшын дрэў, рэштках сьцен, што абваліліся, не парушылася. Ад таго часу чакалі мы кожную сэкунду, што будзем пахлынены з распадам дому. Апошні быў ужо падрыты, ён не трымаўся болей чымся на аднэй грубейшай сьцяне, якая распаўшыся заваліла-бы яго ўвесь. Але тое, што мяне пужала найболі, было пачуцьцё, што страха пад намі гнулася. Дом яшчэ быць можа дастояў-бы ўсю ноч, але дахоўкі павывальваліся парэзбіваныя і падорваныя калодкамі. Мы ўцяклі налева, на кроквы яшчэ мацнейшыя. Скора сталі гнуцца і яны. Ведама, маглі яны ўгнуцца, калі мы ўсе пяцёра кучай стаялі на адным і тымсамым малым куску страхі. Праз некалькі мінут брат Пётра ткнуў машынальным гэстам у рот сваю люльку. Стаў круціць ён свае, старога салдата, вусы, бровы насупіў, лаяўся няўнятным голасам. Гэты страх, што павялічваўся каля яго і ў параўнаньні з якім, яго адвага было нішто, начынаў яго моцна нецярпліваць. Ён сплюнуў разы два-тры ў ваду са злой ненавісьцяй. Потым, як мы ўсё далей апушчаліся, ён парашыўся і спусьціўся са страхі.

— Пётра! Пётра! крычэў я, баючыся яго зразумець.

Ён абярнуўся і сказаў мне супакойна:

— Бывай здароў, Людвік. Ты відзіш, гэтак для мяне задоўга. Так будзе вам месца.

І кінуўшы на самперад люльку, ён паляцеў і сам дадаючы:

— Добры вечар, мне ўжо досыць усяго.

Болей ён не паказаўся. Быў плавец сярэдні. Відзячы наша зьнішчэньне і сьмерць усіх нашых, сэрца яго не дадзержыла і ён адчаіўся, ня хочучы чакаць на сьмерць як мы ўсе. Другой гадзінай на раніцы зазванілі ў касьцеле. Ноч кончылася, гэта страшэнная ноч поўная ўжо страху і слёзаў. Мала памалу пад нашымі нагамі зьмяншалася сухое месца; вада шумела, хвалькі гладзілі адна адну, гралі і папіхаліся. Цеч зьмянілася нанова, абломкі ішлі па правай староне вёскі, плывучы павольна, усё роўна, бы вада даходзячы меры сваей паўнаты, засупакоілася, абняхаілася і заляніласяя.

Гаспард раптам сьцягнуў трэпкі і камізэльку. І калі я запытаўся ў яго дык:

— Слухай, дзядуля, кажа ён, я ўміраю ад пачаканьня. Я не магу болей аставацца... Пазволь мне ўзяцца за работу, я яе вылатую.

Ён гаварыў аб Вэроніцы. Я не хацеў перабіваць яго замеру. Ніколі ня меў ён столькі сілы каб мог дацягнуць маладую дзяўчыну да касьцёлу. Але ён не адступаў.

— Я яе люблю, я яе ўратую, паўтараў ён

З жыцьця пад Польшчай.

Новае міністэрства.

Польскі ўрад м. Пілсудскага пастанавіў уваскрэсіць зьліквідаванае раней міністэрства пошты і тэлеграфу. Міністрам гэтага новага міністэрства мае быць палк. Медзінскі—пасол з „Вызваленьня“. Бачым, як у Польшчы робіцца ўсё шыварат навыварат; каб даць пілсудчыку пасаду міністра, робіцца новае міністэрства, на кошт усякага грамадзянства,

Праект уставы аб навабранцах.

Міністар вайсковых справаў Пілсудзкі прыслаў у Сойм праект уставы аб навабранцах на 1927 год.

Кража амуніцыі.

Ужо даўно ў Горадні моцна зацікаўлены кражай невядомымі асобамі амуніцыі з 29 палка артылерыі. Кража зроблена вельмі спрытна. У таемны спосаб згінулі стрэльбы, набоі, а таксама газовыя маскі. Відаць, што пакража была ў ночы.

НАВІНЫ.

— Сабраньне Аддзелу Інстытуту. У нядзелю 6 лютага адбудзецца сабраньне дэлегатаў Віленскага Аддзелу Беларускага Інстытуту Гаспадаркі і Культуры.

— Справаздача Гуртка Інстытуту ў Баразенічах, Брасл. пав. 1) Ад часу залегалізаваньня Гуртка адбылося 6 тэатральных прадстаўленьняў; 2) адкрылі бібліятэку і чытальню; 3) мае адкрыць бюро паданьняў і суполкавую малачарню; 4) па касавай кнізе на 1927 г. лічыцца ў прыходах 71 зл. 85 гр., у расходах 56 зл. 26 гр., сальдо 15 зл. 59 гр.; 5) сапраўдных сяброў гурток мае 13.

— Новы часовы літоўскі камітэт у Вільні. У прайшоўшую нядзелю 16 г. м. ў доме № 8, вул. сьв. Мікалая адбыліся выбары новага часовага літоўскага камітэту ў Вільні.

Павадырстваваў на сабраньні кс. Кайкуштіс. Справаздачу за прошлы 1926 год адчытаў прэзэс камітету д-р Альсэйка. Пасьля былі выбары, якія далі гэткія рэзультаты: Сташыс, Ст. Юхневіч, кс. Раштутіс, Будрэвіч (усе Х. Д.), Карасіс і Вэлецкі.

— Сабраньне т-ва ім. св. Казіміра. 6 лютага г. г. у гадз. 5 у салі пры касьцеле св. Мікалая мае адбыцца гадовае агульнае сабраньне сяброў Літоўскага асьветнага т-ва ім. сьв. Казіміра. Парадак дзенны будзе гэткі:

1) Справаздача ўраду і рэвізыйнай камісіі. 2) Выбары новых сяброў ураду, а таксама рэвізыйнай камісіі. 3) Вольныя прапазыцыі.

— Зламаньне касы ў Ляндварове. У ночы з 14 на 15 б. м. незнаныя асобнікі напалі на касу Надлясьніцтва Ляндвароўскага і забралі 9 тыс. зл.

— Плямісты тыфус. Горадзенскі санітарны аддзел напаткаў чатыры заражэньні плямістым тыфусам на прадмесьці гораду.

Маленькі фэльетон.

Пісьмо да цёценькі.

Даражэнькая мая цёценька!...

Ужо па адным тым, што ў адзін дзень я атрымаў ад Вас аж 3 пісьмы, а 2 з іх на'т былі бяз марак — я адразу дагадаўся, што Вас нешта муча, што Вы штось абураны і пісалі свае пісьмы ў нэрвовым настрою...

Вы пытаецеся, як гэта магло здарыцца, што нашыя беларускія паслы на'т бяз ведама Сойму сталіся заарыштаванымі?!...

Цёценька даражэнькая! Ці Вы чытаеце газэты, ці не?!... І каб чыталі-б дый больш уважна, дык адразу Вам кінулася-б у вочы, што яны зусім не заарыштаваныя, а толькі „zatrzymane“... І то затрымлены на „gorącym uczynku“— Тарас на кватэры, Рачок у цягніку... а Маложын у ложку. Але ня думайце, даражэнькая, што калі іх затрымалі, дык яны і сядзяць тамака, дзе іх схапілі, бо сталася-б тое, што Тараса і Маложына прышлося-б увесь час трымаць у іхніх ложках, а Рачок увесь час сядзеў-бы ў цягніку, дый катаўся-б з Вільні ў Баранавічы, і з Баранавіч у Вільню...

А гэта-б усё выклікала-б не патрэбныя выдаткі і ўзмацненьне паліцыі, бо прышлося-б ахоўваць двух ля ложак, трэцьцяга ў цягніку... Але, як у нас усюды „oszczędność“ на першым пляне (і ў Вас, даражэнькая цёценька, бо 2 пісьмы прыслалі бяз марак) дык і ўлады нашыя дзеля гэтага „zatrzymanych“ адразу з „гарачага ўчынку“, дый... на Лукішкі... Праўда, што я, як і Вы цяперака, доўгі час ня ведаў дзе яны, бо самі разумееце — час гарачы, а як пракурор быў недзе выехаўшы, дык ні ў кога больш не даведаешся...

Вось, Вашае другое запытаньне на конта 10 тысячаў даляраў знайдзяных у партфэлі Тараса, дык ведаеце, даражэнькая цёценька, і мяне паставіла ў тупік, і я надта шкадаваў, чаму гэта яны былі ў Тарасовым партфэлі, а ня ў мяне ў кішані... Тады-б... ого!... І я можа закаціў-бы тады „панімаеце-лі“, такі самы банкет на 30 пэрсон, як „Беларуская Хатка“ ў дзень свайго адкрыцьця...

Але цёценька даражэнькая!... Здаецца-ж Вы ўжо не маладыя.. здаецца жывіцё у дастатках... тое сёе маеце... і толькі я адзіны ваш насьледнік, а такая зайздрасьць да гэных даляраў... Тфу!... Дык вось нацё! Не хацеў, пісаць, бо гэта як той казаў, сэкрэт, але каб гэтыя паршывыя даляры больш ня трывожылі Вас, дык змушаны сказаць Вам, што у партфэлі Тараса было знайдзяна ўсяго наўсяга ня больш як нейкіх 65 зл. Тфу!... — Прадчуваю, што і Вы сьплюніцеся даведаўшы гэта і ізноў абурыцеся і ізноў пачніцё хадзіць па пакоі і, патрасваючы ў руках газэтамі, накідвацца на кожнага з запытаньнем — ці праўда ўсё тое, што пішацца ў польскіх газэтах...

Але-ж цёценька даражэнькая!... І гэта кажуць, што Вы кабета спрактыкаваная і „старарэжымная“, а дагэтага часу ня ведаеце, што ў газэтах не заўсёды ўсё тое праўда, што пішацца і што калі яны занадта шумяць, дык гэта, як кажа Ваш абшарнік: „каб чыталі больш цешыліся“.

Што-ж датычыцца паста Мяцеліцы, дык, даражэнькая цёценька, якраз тое, што Вы ў мяне пытаецеся, запытаўся і Маршалак у міністра і аказалася, што „гарачы ўчынак“ працягнуўся, аж за 24 гадзіны...

Як маюцца і як цяперака чуюць паны Антоні, Паўлюкевіч і іншыя Вашые знаёмые, дык гэта даражэнькая цёценька, як нябудзь ужо ў іншы раз... а цяперака бывайце здаровенькі... Пішыце і будзьце пэўны, што на ўсялякае Вашае запытаньне атрымаеце хуткі адказ, але калі ласка, бяз „oszczędności“, бо мне, як безработнаму аплачваць 40 грошаў даплаты за вашыя пісьмы цяжка — за гэтыя грошы, якраз, меў-бы пачку „Ванды“...

Любячы Ваш пляменьнік Пётра.

З арыгіналам згодна.

Стары Хасень.

СЛУЖБА.

Ну, мой братка, цяжка жыць,
Цяжка жыць, паном служыць,
Ды і як яшчэ служыць,
Трэба усюды ўгадзіць;
А як трохі не ўгадзіў
Ды ня так яшчэ ступіў,
Пан тады равець як бык,
Як той чорт ці злы індык.
І ўжо кару накладаець,
Работніка праганяець,
Як сабаку моцна злаіць,
Хоць рабіў ён цэлы год
Ды ня мае ані злот.

С. Кавалёнак.

Што дзеецца ў сьвеце?

З Літвы.

З Коўна пішуць, у апошніх днях адбыўся тут зьезд таўцінінкаў, на якім меў прамову прэм'ер Вальдэмарас. Зробленыя зьездам рэзалюцыі выклікалі вялікае ўзрушэньне ў палітычных кругох. Гэныя рэзалюцыі дабіваюцца ўдзержкі ваеннага стану, падоўжаньня пасольскіх мандатаў да 5 гадоў, паменшаньня ліку паслоў у Сойм да 35, а таксама правядзеньня выбараў прэзыдэнта торам галасаваньня выбарных, прыкладам Злучаных Штатаў Паўночнай Амэрыкі.

Канчатак згавораў дэлегацыяў латвійскай і эстонскай.

Пасьля трохнядзельных згавораў дэлегацыя латвійская і эстонская на ўмовы ў справе мытнай вуніі (аб'еднаньня) скончыла 16 г. студня сваю работу. У выніках паседжаньняў, якія трывалі гэтага дня 8 гадзін, дапята поўнага паразуменьня на ўсіх пунктах. Конфэрэнцыя прыняла праект трактату (дагавору), які будзе падпісаны пасьля зацьверджаньня яго праз абодва ўрады. Эстонская дэлегацыя 17 г. студня выехала ў Талін.

Я стаяў і маўчаў, тулячы да сваіх грудзяў Марылю. Тады яму здалася, што напрэзкаю яго эгоізм любоўны і ён стаў тлумачыцца:

— Я вярнуся ўзяць Марылю, клянуся вам. Я знайду лодку, я з'арганізую якую-кольвек помач. Мейце надзею, дзядуля.

Не пакінуў на сабе нічога, апрача портак. І нечакаючы ў паўголаса скіраваўся са сваімі плянамі да Вэронікі. Тая не адбівалася, аддалася без найменшага супраціву, а перадусім ня мела яна страху. Маладая дзяўчына на кожны яго сказ адказвала але, з нейкім ламешаньнем на твары. Нарэшце палажыўшы на сябе крыж, хоць ён і ня быў надта набожным, стаўсоўвацца па страсе, цягнучы за сабой Вэроніку на вяроўцы, якую прывязаў ей пад пахамі. Яна моцна закрычэла, запляскала па вадзе, потым, задыхаўшыся паддалася.

— Мне гэтак лепей падабаецца, крычэў Гаспард. Цяпер, я за яе адказваю.

Выабразеце сабе з якім непакоем сачыў я іх вачыма. На яснай вадзе я адрожніваў найменшыя рухі Гаспарда. Ён прытрымліваў маладую дзяўчыну з помачай вяроўкі, якую абматаў каля сваей шыі, і гэтак яе нёс, укінуўшы напалову на свае правае пляччо. Гэты цяжар нагнятаючы занураў яго калі-ні-калі, аднак ён ішоў наперад, плывучы з нечалавечай сілай. Я не мыліўся, пераплыў ён ужо быў трэць адлегласьці, калі зачапіўся за абломак сьцяны, укрытай пад вадой. Удар быў гвалтоўны. Абое зьнiклі. Потым убачыў, як ён паказаўся адзін. Вяроўка ма быць парвалася. Ён нырнуў два разы. Урэшце выплыў, выцягнуў Вэроніку і ўскінуў яе сабе на хрыбет. Але ня меў вяроўкі каб яе прывязаць і яна прыціскала яго яшчэ мацней. Аднак пасуваўся уперад. Я ўвесь калаціўся, калі бачыў як яны збліжаліся да касьцёла. Разам хацеў я закрычэць, скора прымеціў, што з боку падплывалі калодкі. Але глядзеў я толькі расчыніўшы рот: штурхнула іх яшчэ раз і разьняло, воды зацягнуліся.

Ад гэтага часу я стаяў аслупеўшы. Ува мне ўжо нічога не асталося, як толькі чуцьцё зьвера, што думае аб сваім ратунку. Калі вада збліжалася да мяне, я адсуваўся далей. У гэтым аслупеньні а доўга слухаў сьмеху, не разважаючы аб тым, хто-бы мог сьмяяцца блізка мяне.

Дзень зьявіўся, паказалася вялікая сьветлая зара. Сьмех гучэў і далей. Абарачываючыся я знайшоў Марылю, якая проста стаяла ў сваей мокрай адзежы. Гэта была яна, што сьмялялася. Ах! беднае, дарагое стварэньне, як была яна прыемна і прыгожа ў гэту часіну раніцы! Я відзеў як апусьцілася яна, каб набраць жменяй са шчэліны трохі вады, якой мыла сабе твар. Потым запляла свае прыгожыя русыя валасы, завязала іх на патыліцы. Ня было сумліву, рабіла яна свой тоалет, мусіць ей выдавалася, што яна ў сваім маленькім пакоіку нядзеляй, калі прыемна гучыць звон. І яна ўсё сьмялялася, сваім дзяцінным сьмехам, з яснымі вачамі, са шчаслівым тварам.

Я таксама пачаў сьмяяцца, як яна, абхопленый яе памяшаньнем. Страх зрабіў яе памяшанай і была гэта падзяка неба, бо моцна, выдавалася, была яна абхопленай чыстатой вясеньняй зары.

Я не перашкаджаў ей спяшацца, нічога не зразумеўшы, паводзячы палёгку галавой. Яна ўсё ўхарошывалася. Потым, як ей выдалася, што ўжо можна выйсьці, яна запела сваім крышталовым голасам адну са сваіх набожных песьняў. Але разам застанавілася, закрычэла, усё роўна, як адказывала на голас, што яе зваў і ей адной быў чутны.

— Я іду! я іду!

Пачала зноў свой кантік, сайшла па ўклону страхі, вайшла не зжыхнуўшыся ў ваду, якая полегку ўкрыла яе. Я ня мог утрымацца, каб ня засьмяяцца. Глядзеў я шчаслівым вокам на месца, дзе яна зьнікла.

Далей я сабе не прыпамінаю: Я быў саўсім адзін на страсе. Вада яшчэ падымалася. Адзін комін стаяў, і думаю, што я туды ўзьбіраўся са ўсей сілы, як зьвер, што ня хоча згінуць. Потым нічога, нічога, нічога, чорная прапасьць ніякасьць.

(Далей будзе).

ДА НАС ПІШУЦЬ.

На гадзіну па лыжцы.

(Ваўкавыскі пав.).

Цяпер у сувязі з новым пашырэньнем Радавай Беларусі, ня уходзячы ў тую ці іншую ацэнку гэтага факту, хочацца толькі зазначыць, што гэтага пашырэньня далёка не даволі, бо гэтакае пашырэньне,—гэта-ж лякарская доза, „на гадзіну па лыжцы", ды што гэныя пэрыяды — гадзіну паўзуць чарапашінай ступою, бо цягнуцца амаль-што тры гады... Калі гэтак і далей пойдзе, дык шмат вады уцячэ, пакуль уся частка Ўсходняй Беларусі дойдзе да поўнага аб'яднаньня!...

Няяк дзіўна! — два гады таму назад, Радавая Ўлада быццам і ня ведала, што Гомельшчына — Беларусь, а тут, як гром з неба — здарылася вялікае адкрыцьцё (ці не памог у гэтым Радавай Уладзе „Асснат?"—Ассацыяцыя Натуралистов—Самоучек!).

Тое, што Радавая Улада даведалася сёньня, (бо не хацела раней ведаць), я дазнаў, з асабістых дасьледаў, яшчэ аж у 1920 годзе. Дык і зьвяртаюць Беларусі, шмат большы абшар яе роднае зямелькі, з яе „простым, тутэйшым" народам.

Тагды, у 1920 годзе я вяртаўся на Бацькаўшчыну з глыбокае Расеі, а дзеля таго, што Радавы транспарт быў у вельмі „спраўным" стане — здарылася мне зрабіць пехатой 1,500 вёрст. Гэты смутны выпадак. прывёў мяне туды, дзе ляжыць натуральная граніца Беларусі, са ўсімі сваімі асаблівасьцямі.

Ведаючы „добрую прыхільнасьць" пралетарскай дыктатуры да „самавызначэньня" народаў і, як мне здаецца, што гатая дыктатура, па прычынах фізычных немагчымасьцяў, яшчэ не „дайшла" да поўнага дасьледу: прыхаджу па падмогу, і пакаэую, што ні ёсьць—запраўдную Расейска-Беларускую мяжу. Ня буду пераконываць нікога, няхай гавораць факты!

У адзін ліпнёвы дзень усё таго-ж 1920 году, быў я ў дарозе—паміж м. Сеўскам, Арлоўскае губ. і м. Ноўгарад-Севярскам, Чарнігаўскай губ. і вось, ня ведаючы істнуючай сытуацыі, апынуўшыся ў аднэй вёсачцы — я зразу даўся дзіву, бо заўважыў там усё іншае, ужо адменнае ад папярэдняга. Руская мова зьнікла як дым, зьявілася іншая вопратка, ня стала і чарназёму (яго зьмяніў пясчанік), і нават калея коннае язды стала вужэйшаю, так што прышлося перапраўляць восі на вазу, дзе былі мае пажыткі. Усё тое, што я пры гэтым заўважыў, надта зацікавіла мяне, дык і стаў я ляпей прыглядацца да ўсяго тамашняга, а ў гэтых мэтах пачаў распытываць і сустрэчнага і папярэчнага.

Разгаварыўшыся з жыхарамі я дазнаў, што гэта ўжо — Чарнігаўская губ., што іх далучылі да Украіны, але яны не Украінцы, а так „просты", „тутэйшы" народ, і што, іх мова — таксама простая мова, ды што тая ўкраінская мова, якою вучаць у школах, іх дзецям даецца вельмі цяжка.

І так ужо, гэтае „усё простае" я чуў, аж да роднае вёскі на Ваўкавышчыне.

Бяручы пад увагу „простую" і вопратку і мову, падобную ў 99%-ах на тую, якою гавару я: ці трэба яшчэ, якіх небудзь, камэнтарыяў, каб прылажыць эмблему Беларускасьці на частку чарнігаўшчыны?

Відаць усё гэта не разумее, (бо ня хоча разумець), Радавая Ўлада, калі пасьля таго, — адняўшы беларускую частку Чарнігоўшчыны ад Украіны, далучыла яе да Маскоўшчыны, мінаючы Беларусь.

Так што цяпер, усяму беларускаму народу, прыходзіцца змагацца, каб вярнуць сабе належнае... І на вялікі жаль, трэба змагацца з тым, хто адкрыў і „прызнаў" самавызначэньне народаў!...

Ведаючы з уласных дасьледаў, што запраўдная Расейска-Беларуская мяжа, ляжыць там, дзе пачынаецца Сеўскі павет Арлоўскай губэрні, гэтакае чарапашінае пашырэньне усходняй Беларусі — на трыгадовую гадзіну па лыжцы — ёсьць ні што іншае: ігра ў жмуркі ды пыл у вочы.

Вінаград.

Беларускі спэктакль у вёсцы Альхоўцы.

9-га студня ў нядзелю ў вёсцы Альхоўцы адбылася беларуская вечарына наладжаная аматарамі вёскі Малева. У Малеве не знайшлося адпаведнага будынку, дык папрасілі пустую хату ў грамадзяніна Новіка ў в. Альхоўцы. Альхоўка ад Малева ляжыць у адлегласьці аднэй вярсты.

На сцэне былі сыграны дзьве беларускія камэдыі: „Чорт і Баба" і „Міхалка". Абедзьве камэдыі адыграны былі добра. Відаць, што публіка асталася задаволеная. Але вянком усяго Малеўскага вечара быў хор арганізаваны пад кіраўніцтвам грамадзяніна Паўла Смоліча.

Адсьпяваны былі на сцэні гэтакія песьні: „Саўка ды Грышка", „Чаму-ж мне ня пець", „Гарні, гарні бульбу з печы", „Каліна" і „Ой ляцелі гусі..." Пасьля каждае адсьпяванае песьні публіка з энтузыязмам пляскала ў ладушкі, крычэла „біс". Песьні беларускія я чуў са сцэны першы раз і можа дзеля гэтага яны на мяне зрабілі такое сільнае уражаньне. Хацелася-б часьцей быць на такіх вечарынках і слухаць родныя песьні.

Г.

Да чаго дзетак прывучаць: ці табаку курыць, ці газэты чытаць?

(Браслаўшчына).

У нас вялізарнасьць сялян па вёсках — анальфабэты. Яны ніякай увагі не зварачуюць на сваіх дзетак — як яны смалюць табаку! Ня дбаюць таксама бацькі, каб іх дзеткі былі добра падвучаны. Прыклады гэтаму наступныя: Ведама, як я ёсьць маладым, дык хаджу па вёсках на вечарынкі і прыглядаюся ў кожнай вёсцы іхнай культуры. Будучы на вечарынцы ў вёсцы Зазоны уцяміў я, што каля дзьвярэй стаялі хлопчыкі па гадоў 10 і амаль чуць ня ўсе курылі папяросы. У аднаго я спытаўся: „Чаму ты гэткі малы курыш папяросы?", а ён ў адказ — „Тата пазволіў". Далей я кажу: „Лепш купіўбы беларускую газэту, або кніжачку, чымся гэтую атруту ўжываць". На гэта я пачуў адказы з рогатам: „бацькі нас за газэты засьцёбалі-б!".

Другі раз я пайшоў ў Жвірблі на вечарынку. Моладзі поўная хата. Хлапцы і дзяўчаты дарослыя танцуюць, а каля дзьвярэй па кутох стаяць старыкі з дзеткамі, прыглядаючыся да гуляючых (мо' іхны сын, або дачка выкручываецца аж спацеўшы). Адзін бацька з сынком 7-мі летнім стаіць ды і курыць, а падкурыўшы папяросу крыху падаў сынку. Я, ўбачыўшы гэта, ня змаўчаў, ды і запытаўся старыка гэтага, каторы ад дыму быў закашляўшыся: „Да чаго сынка прывучаеш?!". А ён ў адказ: „Мой бацька курыў, я куру і хачу каб і сын мой курыў". Тады я на гэта кажу: „Ня добра рассудзіў! А я думаю лепш было-б каб за гэтыя грошы, што дымам пусьціш выпісаў-бы газэту". Аж зарагатаў мой старык пачуўшы ад мяне гэтакую гутарку дый і кажа: „Што я мусі пан, ці які адвакат газэты чытаць?! Я без газэт жыў і сын мой пражывець". Далей ня стаў я ўжо гутарыць, бо віджу, што аж злуецца. Вось яшчэ факт у маей вёсцы, адзін бацька да паўсьмерці сек свайго сынка, што ён, будуіы на кірмашу ў Браслаўі купіў ад газэтчыка газэтку.

Разумны бацька ніколі так рабіць ня будзе, бо замест прывучаць дзетак да табакі будзе забараняць курыць, а возьме выпішыць для свайго дзяцюка газэтку, калі ён умее ўжо чытаць. І толькі гэткім парадкам твой сын распазнаець сьвет, а не ад табакі, каторай затручваюць сваё здароўе. Пара было-б ўжо зразумець, да чаго дзетак прывучаць: ці табаку курыць, ці газэты чытаць!?

Зыдор Зарак.

Моладзь працуе.

(в. Цяцеркі, Браслаўскі пав.).

Наша моладзь вельмі шчыра ўзялася за працу ва ніве родвай культуры. Маем заложаны гурток Бел. Інст. Гасп. і Кул., чытаем газэты і кніжкі беларускія. Калі прыехаў на Калядныя Сьвяткі наш сусед М. Пецюкевіч, то мы зьвярнуліся да яго з просьбай, каб памог наладзіць вечарыну—спэктакль... Ён-жа ахвотна памог нам, нават сам прыняў усе абавязкі на сябе ў пастаўленьні вечарыны. Навучыў нашу моладзь пяяць некалькі песень, дэклямацыяў і г. д. Вечарына адбылася на Новы Год у вёс. Барадзенічах у вялікім парахфіяльным доме. Пастаўлена была камэдыя „Пан Міністар" Фр. Аляхновіча. Усе артысты-аматары вельмі добра згулялі свае ролі, але зусім па мастацку выканалі свае ролі М. Пецюкевіч — Міністра, Альжбета Пецюкевічанка — Марту і Яніна Пецюкевічанка—Любу. Пасьля цяцерскі хор прапяяў некалькі беларускіх песень. Хор пяяў нязвычай добра, уся публіка вельмі захоплівалася беларускімі песьнямі. Пасьля былі прадэклямаваны вершы: Купалы, Коласа, Леўчыка і Марвіча. Далей былі скокі да 1-ай гадз. Словам, вам, публіка страшэнна была задаволена. Пажадана было-б, каб і ў іншых вёсках моладзь пайшла дарогай цяцерскай моладзі.

Прысутны.

СЯЛЯНЕ!

Аб усіх крыўдах, аб зьдзеках адміністрацыі і аб вашым жыцьці пішыце ў сваю газэту „Сялянскую Ніву".

З жыцьця Беларускага Студэнскага Сялянскага Саюзу у Празе.

7.І.1927. адбыўся агульны сход сяброў Беларускага Студэнскага Сялянскага Саюзу ў Празе. Перад пачаткам дзелавое зборкі была адным з сяброў у ўступным слове адзначана з прычыны 20-х угодкаў літэратурнае дзейнасьці Якуба Коласа, што Колас з'яўляецца не толькі мастаком у апісаньні сялянскага быту, але і сацыяльным ідэолёгам сялянства. Далей было прынята пяць новых сяброў. Па заслуханьні дакладу старога прэзыдыуму, праца якога была схвалена, быў выбраны новы прэзыдыум на 1927 год.

НАШАЯ ПОШТА.

Урбановічу Т.: Анкеты патрэбны рэдакцыі на тое, каб мець матэр'ялы і апіраючыся на іх бараніць інтарэсаў сялян, дамагацца зямлі сялянству бяз выкупу, зьмяншэньня падаткаў і інш. На хутары трэба пераходзіць асьцярожна, бо вельмі часта ня робіцца гэта так, як дакляроўвае земскі камісар. Газету пасылаем на пошту Дакудава.

Саўку М.: Можам прыслаць Вам гадавік „Сялянскае Нівы", але ён каштуе 12 зл. Напішэце, якіх нумараў Вам не хапае.

Д—ну В.: Вершы атрымалі. Ня можам надрукаваць, бо ня зусім добра вытрыманыя. Зьвярніце ўвагу на тыя вершы, што друкуюцца ў „Сяляньскай Ніве".

Дасталі:

Ад: Аляхновіча Ів.—4 зл.
Ад: Чытовіча Івана, Кудэйкі Яз.—па 2 зл.
Ад: Пятроўскага А., Сынчука М., Шуліна Ів., Камароўскага Ігн., Марчыка Е., Саўчука А., Сарокі Б., Знахарчука М., Лейнчонка Б., Урбановіча А., Валіцкага А.—па 1 зл.

БІРЖА.

Вільня, 18.І. 1927 г.

ВАЛЮТЫ:

Даляры	$8.97\frac{1}{2}$—$8.96\frac{1}{4}$	зл.
Рублі зал. (10 р.)	47.75—47.60	„

ЗБОЖЖА, ЗЕМЛЯРОБ. І ІНШ. ПРАДУКТЫ:

Жыта за 100 кг. (6 пуд.) . .	44.00—00.00	зл.
Авёс „ „ . .	35.00—36.00	„
Ячмень брав. „ . .	34.00—35.00	„
„ на кашу „ . .	32.00—33.00	„
Пшаніца „ . .	50.00—51.00	„
Бульба . . . . „ . . .	7.50—8.00	„
Сланіна тутэйшая І гат. 1 кг. .	3.60—4.40	„
Масла несал. за 1 кг.	6.30—7.70	„
„ салён.	5.50—6.40	„
Яйкі за 1 дзес.	2.20—2.40	„

Рэдактар і выдавец Л. Міцька.

Беларуская Друкарня ім. Ф. Скарыны, Вільня—Людвісарская 1.